

— Πάντα ἔμπρὸς τὸ νοίκι, Κωστή μου. Δὲ μοιᾶζουμε σὰν τίς τίμιες οἰκογένειες ποὺ χρωστάνε τρία καὶ τέσσερα μηνιάτικα. Ἐσὺ πῶς τὰ περνᾷς στὸ καινούργιο σπίτι ;

— Ἦσυχία, δόξα τῷ Θεῷ. Ὅστε κουκουδάγια τῆς Ἀκρόπολης δὲν περνᾷει ἀπὸ καὶ πάνου· μόνε καμμιά βολὰ ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἀστεροκοπέου !

— Χμ ! κ' ἐσὺ γιὰ ποῦ τῶβαλες ;

— Κάτι ψόγνια γιὰ αὔριο θὲ νὰ κάνω. Ἄν θές, ἔλα νὰ δοκιμάσεις ἓνα ἰδιαίτερο μὲς στὴν ἀγορά· φίνο πράμα !

Δὲ χρειάζοντανε καὶ μεγάλη πίεση γιὰ νὰ δεχτεῖ ὁ κύρ-Μανώλης. Σὲ λίγο βρεθήκανε πάλε μὲ τὸ ποτήρι· στὰ χέρια, ἔχι πιὰ μαλώνοντας, παρὰ πίνοντας ἀδερφικάτα. Ὁ Κωσταντῆς μάλιστα γιόρταζε τὴν αὐγὴ κ' εἶτανε ἔλο χαρὰ μ' ἔλη τῆ σκοτούρα τῶν ἐξόδων.

— Βρὲ παιδί, πάμε νὰ πιούμε καὶ καμμιά μπύρα γιὰ τὰ χρόνια πολλά :

— Μὰ πάλε μπλεξίματα μοῦ γυρεύεις ; ἀπάνταίε ὁ ἀγαθὸς σύντροφος, ποὺ ἀπὸ τὸ μέτωπό του τὸ φαρὸλ ὡς τίς πλατειῆς μύτες τῶν παπουτσιῶνε του εἶτανε ζουγραφισμένη ἢ μαλακότη καὶ ἢ ἀταραξία. Καὶ σὰν ἄνθρωπος ποὺ ποτὲ δὲ χαλάει χατίρι, στράγγιζε τὸ ποτηράκι του καὶ σηκώθηκε σιγά-σιγά, κ' ἔτσι βρῖσκουμε τὸ τραμ τῶν Ἀμπελοκήπων, ποὺ ὁ Κωσταντῆς ἀνεβαίνοντας κόντεψε νὰ πέσει, γιὰτὶ ἀρχίσαν νὰ λιγάνε ἀπὸ τὸ πιστὸ τὰ γόνατά του.

Ἡ βραδιά κείνη εἶτανε μιὰ ἀπὸ τίς ὠραιότερες τοῦ Μαγιοῦ. Τὰ βατράκια ὀργιάζανε μὲς στὸ ρέμα καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βῆατα σαλεύανε τὰ νερόφειδα τίς οὐρές τους. Καὶ ὁ δίσκος τῆς Σελήνης ἐπρόδραλλε κατακόκκινος, σὰ νὰ βγήκε κι αὐτὸς ἀπὸ τὰ κατώγια τοῦ Βάκχου, γιὰ νὰ κάμει συντροφικὰ τῶν δυὸ μας φίλων.

Κατεβήκανε λοιπὸν ἀπὸ τὸ τραμ, καὶ πήρανε τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ βγοῦνε στὴν μπύρα. Κ' ἐνῶ ὁ κύρ-Μανώλης καταστενοχωρημένος ποὺ λησμονήσε τὸ διπλοκάρδελο, προτιμοῦσε νὰ μείνει· ἀκόμα στὴν ταξέρνα τῆς νέας ἀγορᾶς, μὲς ἀπὸ τὰ περρόλια οἱ σιλουέτες τους περνοῦσαν ἀργὰ καὶ σάμπως μετανοιωμένα, ὅπου βλέποντας ὁ Κωσταντῆς τὰ καμαράκια τῆς μπουραρίας, ἀφοῦ ἔβηξε, πιάνει τὸ φίλο του ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τοῦ λέει :

— Τί θέλαμε ἐμαῖς ἐδῶ; αὐτὰ εἶναι γιὰ τὴ νεολαία, γιὰ τὰ λαθρεμπόρια.

— Ἄμ, ἔτσι ἤθελες, νὰ πιούμε καὶ μπύρα.

Κι ἀνεβήκανε τὰ σκαλιὰ ὁ ἓνας σκουντώντας τὸν ἄλλον μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ τὸ γκαρσόνι βλέποντάς τους περιφρονητικὰ δὲν ἔδειξε καμμιά προ-

θυμία νὰ τοὺς οδηγήσει σ' ἓνα μέρος μοναχικό, ὅπως τὸ θέλανε, γιὰ νὰ τὰ εἰποῦν ἀναμεταξύ τους :

— Μανωλιό, δὲν ἀλλάζεις, καημένη; τὸ κλακάκι σου πρασίτισε. Ἐδῶ μέσα δὲ μᾶς λογαριάζουμε γιὰ τίποτα ἔπως μᾶς βλέπουν.

— Ἄμ τί νὰ ἴδω, κύρ-Κωστή, τὰ παπούτσια σου ποὺ χάσκουνε, γιὰ τὸ παντελόνι σου, ποὺ ἀπὸ τὰ πολλά μπαλώματα ἔχει γίνει σὰν τῆς ἱππασίας!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ φάνηκαν τόσο ἀστειὰ, ποὺ τὰ γέλια του ἀντηχήσανε ἀνοιχτὰ καὶ πλατιά μὲς στὸς ἀψηλούς τοίχους τῶν διαδρόμων, ὡς ποὺ καὶ οἱ ἀραιοὶ πελάτες γύρισαν μὲ περιέργεια νὰ τοὺς ἴδωσιν :

— Ναί, ἀλλὰ εἴμαστε τίμιοι ἄνθρωποι. Αὐτὸ εἶναι ἔλο τὸ πᾶν.

— Καλὰ, κύρ-Κωστή.

Πέρασαν λοιπὸν τὸ διάδρομο σκεδὸν μόνοι, γιὰτὶ τὸ γκαρσόνι ἐρχότανε πολὺ πίσω μὲ μιὰ πετοῦτα κρεμασμένη τεμπέλικα στὰ χέρια του, κι ἀνοίγουμε κατὰ τήχη τὴν πόρτα ἐνδὸς ἀπὸ τὰ καμαρίνια, ὅπου ἄξαφνα τί βλέπουν !

Ἡ Κούλα, ἡ κόρη του, πάνου στὰ γόνατα τοῦ ἐμποροῦπάλληλου, σφίγγοντας μὲ τὰ μικρὰ τῆς μπρατσάκια τὸ κεφάλι· του μὲς στὸ στήθος τῆς, μὲ τὰ μαλλιά τῆς ἀχτένιστα, καὶ τὸ πρόσωπό τῆς σὰν παπαρούνα, ἐνῶ οἱ πολλὲς μπῆρες ἐχόνονταν ἀπὸ τὸ τραπέζι· στὸ πάτωμα !...

Κι ὁ κύρ-Μανώλης ἀφοῦ κατέβασε τάχα ἀπὸ ντροπὴ στὸ πρόσωπό του τὸ ἡμίψηλο, σκουντώντας τὸν ἀπολιθωμένο πατέρα, τοῦ λέει μὲ φωνὴ μαλακιά :

— Σύχασε, Κωσταντῆ· καὶ πιὰ δὲ θὰ λάδεις ἀνάγκη ἀπὸ μετακόμιση.

Καὶ κατέβηκε τίς σκάλες τῆς μπουραρίας κουνώντας τὸ κεφάλι του.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΟΡΦΗΣ

...

Ὅ,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ ὀνηρὸς κ. Γ. Μιστριώτης δημοσίευσεν στὴν «Ἐστία» τῆς περασμένης Κεριακῆς, μὲ τὸ ψευτόνομα *Ε. Κουλουμβάκης*, μερικὰ γλωσσικὰ καὶ ὀρθογραφικὰ κολοκόθια, ποὺ μᾶς πείσανε ἄλλη μιὰ φορὰ πῶς εἶχανε δικίον οἱ Ἀρχαῖοι δογματίζοντες πῶς τὸ γῆρας εἶναι κακὸ ἀφοῦ ποτὲ δὲν ἐρχεται μόνο. Θὰ τὸ χρωστούσαμε χάρη στὴν «Ἐστία» ἂν τάποφάσιζε νὰ μᾶς δίνει συχνότερα τέτια γλέντια.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΕΣΗ

A. SCHOPENHAUER: *Συγγραφεὶς καὶ ὕψος. Μετάφρ. Αἰκατ. Ζάγκου 1911. Ἀρ. 3.*

E. RENAN: *Ὁ ἀνεύχριστος. Μετάφρ. Ἡλ. Οἰκονομοπούλου. 1910. Ἀρ. 3.*